

Forfatter: Karl Johan 14.

Titel: BREV TIL: Frederik Christian 2. FRA: Karl Johan 14. (1812-02-18)

Citation: Karl Johan 14.: "BREV TIL: Frederik Christian 2. FRA: Karl Johan 14. (1812-02-18)", i *Nogle Actstykker og Brevskaber til Danmarks Historie i nyere Tid*, C. A. Reitzels, s. 36. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002207868-000-shoot-L002207868000036.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Nogle Actstykker og Brevskaber til Danmarks Historie i nyere Tid

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Carl Johan til Hertugen af Aug.
Stokholm den 18 Februar 1812.*

Jeg har modtaget det Brev, som Deres Durchlaughtighed har tilskrevet mig i Anledning af den Meddelelse, som er Dem gjort ved Herr Holst.

Bekjendelser af en Forbryder, som man fører til Døden, ere ikke altid aldeles uden Betydning. Ere de ham ikke indgivne af Had eller Hævn, saa ere de det næsten stedse af Haabet om at erholde Naade, selv paa Sandhedens Bekostning.

Hvad end Bevæggrunden har været for den Ulykkelige, der har vovet at bagtale Deres Durchlaughtighed, saa har den Deel af Bekjendelsen, hvormed mine Venner have ladet mig underrette, ikke indgydet mig den mindste Tiltro, og aldeles ikke forandret den, jeg har sat til Deres Grundsætningers Retskaffenhed. Da imidlertid Sagen fra en anden Side kunde komme til Deres Kundskab, saa har den Agtelse, som jeg bærer for Dem, bragt mig til ved Herr Holst at meddele Dem samme.

Deres Durchlaughtighed har i dette Skridt kunnet gjenkjende et Udtryk af den Character, hvori jeg altid har sat min Ære.

s. 37 Men det vil være sorgjeves, troer jeg, at man vilde forsøge paa at forskaffe sig yderligere Oplysning. Det er i Løndom, at Bekjendelsen er aflagt, og naar Overpolitiets Embedsmænd undertiden gjøre de vedkommende Personer fortrolige Meddelelser, saa har man kun deres Høflighed at takke derfor.

Da Thronfølgen i Sverrig var ledig, kunde alle de Prindsere, der vare værdige til at regjere, stræbe efter den. Dersom de ophøiede Egenskaber, der udmærke Dem, ikke have ladet Dem vinde Fortrinet, saa ere de ikke mindre et sikkert Pant paa, at Deres Durchlaughtighed ikke er istand til at stifte sorte Anslag imod den, som har erholdt den.

Min Fyrste! man er af Kongernes Slægt, naar man forstaaer at herske over Mennesker, og naar man har seiret i flere Slag. Da de Svenske bestemte Carlernes og Gustavernes Krone for en Soldat, viiste de al den Vægt, de lægge paa krigerske Dyder. Jeg skal gaae frem paa denne Bane uden Frygt som uden Dadel, og dersom jeg skal bukke under for mine Fjenders Efterstræbelser, saa skal jeg døe med den Trøst, at have villet mit nye Fædrenelands Vel. Men Æren er ikke allene franske Soldaters Særkjende; deres Medbeilere, deres Rivaler og deres Fjender ere nidkjære som de for at efterlade et Navn uden Plet til Efterverdenen.